

[Dorte Bennedsen]

sourcer til at sætte sig ind i en omfattende lovgivning, uden at man af den grund får væsentlig bedre vilkår på en række områder.

Vi mener, at det havde været væsentlig bedre og mere effektivt, om ministeren havde koncentreret sig om den forebyggende indsats mod forureningen af luft, af vand og af jord og så på de øvrige områder havde nøjedes med ændringer af de eksisterende love dér, hvor der er behov for forbedrende ændringer. Det kunne f.eks. være på beskyttelsen af visse naturområder.

Ministerens angiver som et af de tre hovedmotiver bag lovforslagene ønsket om en forenkling af lovgivningen. Jeg vil godt sætte et spørgsmålstegn ved, om det egentlig er lykkedes, idet jeg dog blankt skal erkende, at dersom pakken bliver vedtaget, får vi færre love, fordi bl.a. de to 130 år gamle love om løse hunde i Jægersborg Hegn og om sejladser på Gudenåen mellem Silkeborg og Randers ophæves. Det er dog vel ikke her, ministeren tænker på forenkling.

Der er vel heller ikke tale om en reel forenkling, fordi nogle særlove indføjes som kapitler i en eksisterende lovgivning. Det interessante er selvfølgelig, om den tilbageblevne lovgivning fremtræder mere brugbar, mere overskuelig og mere forståelig.

Vi har i dag tre planlove: kommuneplanloven, by- og landzoneloven og lands- og regionplanloven, som har en meget klar opdeling sig imellem af opgaverne. I det nye planlovsforslag er alle tre hensyn ført sammen i én lang og – forekommer det mig – indviklet lov, hvor man skal holde ørerne stive for at finde ud af, hvilke hensyn der gælder hvor.

Som et andet eksempel i denne sammenhæng kan jeg nævne vandløbsloven. Jeg skal ikke på nogen måde bestride, at der er fornuftige ting i forslaget, men så sent som i 1984 og 1985 fik vi lovgivning på dette område, lovgivning, som knap og nap er gjort færdig med cirkulærer og regulativer osv., og så skal det hele nu laves om.

Det virker noget, som om ministeren har glemt at tænke på de decentrale myndigheder, som faktisk skal administrere hendes lovgivning. Når vi taler om forenkling, må vi huske på, at arbejdet ikke er gjort færdigt, når Folketing og ministerium har gjort deres arbejde, når der ude omkring sidder lokale administratorer

– vi bør vel heller ikke helt glemme nogle borgere – som skal sætte sig ind i lovene og udmønte dem i en praktisk dagligdag. Derfor kan det ikke nytte noget, at vi – uanset alle vores gode motiver – vender op og ned på lovgivningen sådan hvert tredje, fjerde, femte år.

Min sidste bemærkning om forenkling skal være, at der efter min vurdering ikke er meget forenkling i at droppe nogle for længst forældede love og så sammenskrive resten i en 4–5 love. Forenklingsmuligheden ligger i det kommende arbejde med cirkulærer og bekendtgørelser og alt, hvad det hedder. Her er ministeren ikke særlig meddelssom. Hvad forestiller hun sig? Har det efterhånden stærkt beskårne ministerium ressourcer til dette store arbejde ved siden af de mange andre presserende arbejdsopgaver? Hvor lang tid vil der gå? Nu har kommuner og amter i mere end et år levet i en slags vakuum på miljøområdet. Skal det fortsætte nu i 1, 2, 3 år til?

Som den sidste af hovedmålsætningerne med pakken angiver ministeren decentralisering af beslutningsprocessen. Igen må vi spørge: Lever forslagene op til målsætningen? I bemærkningerne til planloven skriver ministeren i smuk overensstemmelse med sin egen målsætning, at »det findes rigtigt, at den kommune, der skal afholde de eventuelle øgede udgifter, der følger med helårsbosætning, også skal have den endelige afgørelse med hensyn til, om en sådan helårsbosættelse skal finde sted«.

Jeg vil gerne fra ministeren høre, hvordan hun får det til at harmonere med, at hun i § 41 hen over hovedet på Danmarks kommuner bestemmer, at alle pensionister, der har haft et sommerhus i mere end 10 år, har ubetinget ret til at bruge det helårs.

Vi er i Socialdemokratiet enige i, at der kan være behov for udvidede muligheder for pensionister med hensyn til benyttelse af deres sommerhus. Men vi må konstatere, at forholdene i vores sommerhuskommuner er så forskellige, at de konkrete afgørelser om helårsbeboelse ikke kan ske ved et ministerdiktat, men må afgøres af de kommuner, som nøje kender de lokale forhold, og som skal bære de forpligtelser, der følger med.

I forbindelse med den erklærede vilje til decentralisering finder vi det også bekymrende, at forslagene indeholder væsentlig flere ministerbemyndigelser, end vi hidtil har kendt. Vi er-